

Baanwielrennen Op WK is laatste ticket naar Rio te verdienen

Omnium smaakt Tim Veldt toch weer goed

→ Tim Veldt aan kop op de WK-baan in Londen.
FOTO COR VOS

Teruggezet

Het heldhaftige optreden van Tim Veldt bij de WK op de afvalkoers, het derde onderdeel van het omnium, is voor hem uitgedraaid op een deceptie. Ondanks een valpartij eindigde Veldt als vierde. Na afloop besloot de jury echter Veldt terug te zetten naar de tiende plaats, omdat de reservefiets die hij na zijn val nodig had niet aan de regels voldeed. Hij zakte daarvoor in het klassement na drie van de zes onderdelen naar de achtste plaats.

Op het baanwielerspektakel omnium vecht Tim Veldt vandaag in Londen voor zijn laatste kans om de Olympische Spelen in Rio de Janeiro te bereiken. Opeens brandt het vuur weer, constateert hij.

Edward Swier
LONDEN

Eind februari nog was baanwielrenner Tim Veldt (32) bijna een hele week in zijn Amsterdam. Kleine kans echter dat u hem heeft gezien. Op de terugweg van Schiphol, na een lang en pittig trainingskamp in Portugal en Spanje, had hij al besloten zich thuis op te sluiten. "Mijn vriendin moest de boodschappen doen, ik heb de deur voor niemand geopend."

Veldt was in topvorm. En dus extra bevattelijk voor een koutje. "Ik had op trainingskamp begrepen dat er een griepgolf was in Nederland. Nou, dan geef ik dus echt niemand een hand hè. Mij zien ze dan niet buiten."

Na de Olympische Spelen van Rio mogen ze hem gerust besmetten, dan zal het allicht gedaan zijn met zijn wielercarrière op het hoogste niveau. "Ik kan niet ontkennen dat het moment van stoppen steeds dichterbij komt." Maar tot die tijd loopt Veldt op zijn tenen. Vandaag hoopt de Amsterdamer zich op de olympische piste in Londen te plaatsen voor zijn derde Zomerspelen. Er stroomt echter nog wel wat water door de Amstel en Theems voor het zover is.

"Twee dagen oorlog." Bondscoach Jabik-Jan Bastiaans voorspelt het met droge ogen. Veldt

staat voor een opgave van formaat. Overeind blijven in een gevecht om het achtste en laatste Europese ticket op het omnium. Vrijdagochtend vroeg begon zijn competitie, vanavond laat weet hij of het doel is bereikt.

Wie hem gistermorgen in de Nederlandse box met ontbloot bovenlijf zag zitten, weet dat Veldt er deze winter alles aan heeft gedaan. Zijn ribben zijn te tellen, toch is zijn tanige lijf flink gespierd; een haast onmogelijke combinatie.

Explosiviteit

Ook het omnium is een onmogelijk iets: zes wielonderdelen, schijnbaar lukraak bij elkaar geplukt. Verzonnen omdat baanwielrennen losse onderdelen op het programma van de Olympische Spelen moest inleveren. In de combinatie van de kilometer, de achtervolging, de puntenkoers, afvalrace, vliegende ronde en scratch valt topniveau niet individueel te halen. Wie veel tijd investeert in explosiviteit scoort weliswaar goed op de korte onderdelen, maar heeft weer moeite met de duurnummers. En andersom.

Veldt heeft zich het omnium met vallen en opstaan eigen gemaakt na een carrière als teamsprinter aan de zijde van Teun Mulder en Theo Bos. "Verleden jaar had ik een slecht jaar, betrapte ik mezelf er soms op dat ik totaal de span-

ning miste. Het was er niet meer. Dacht ik. Maar nu met de Spelen op het spel is het vuur er weer. Ik wil echt heel graag presteren. Dat dit wel eens mijn laatste WK zou kunnen zijn, neem ik daarin ook mee. Ik wil ervan genieten."

Amstelstation

Zoals hij ook kan genieten van een trainingsritje in de polder. "Ze vragen het me vaak hoor. Hoe kun je als wielrenner nu in Amsterdam wonen? Maar echt, ik vind het een perfecte trainingslocatie. In de winter kan ik altijd terecht op de wielervebaan in Sloten."

Zelfs als de baan eigenlijk niet open is, weet hij wel iemand met de sleutel. En een gangmaker is ook zo geregeld. "En als ik de deur uitstap, ik woon vlak bij het Amstelstation, zit ik maar een stoplicht verwijderd van de *middle of nowhere*. Ik zit zo in Ouderkerk aan de Amstel. Of ik rijd een tijdrutje langs het Amsterdam-Rijnkanaal. En anders kan ik ook nog op het buitenparkeers op Sloten terecht."

Zijn eigen wielerschied ligt in de stad, op het Velodrome. Daar waar de Zesdaagse van Am-

sterdam recentelijk verdween. "Zonde, dat was mijn favoriete zesdaagse, omdat ik elke avond thuis kon slapen. Ik ben begonnen met fietsen juist in de jaren dat de baan op Sloten overkapt werd, in 1997 of zo. Zo ben ik ook met baanwielrennen in aanraking gekomen. Als het slechter weer werd, ging je binnen trainen."

Hij is de zoon van een olympisch atleet, Lau Veldt en daar is hij trots op. De verhalen over het Amsterdamse fietsen zijn hem met de paplepel ingegoten. "Het WK van 1979 in het Olympisch Stadion, dat moet geweldig zijn geweest. Het blijft eeuwig zonde dat de baan daar niet meer in ligt."

Technisch geneuzel

Gelukkig lonkt olympisch Rio. Met Theo Bos, die na een wegcarrière ook weer een poging waagt. Als kamergenoten in Londen praten ze over heden en verleden. Ze verliezen zich ook graag in technisch geneuzel. "Theo is de koning van de details. Als je hem niet afremt, stopt het nooit. Op een gegeven moment haak ik af, pak ik een boek."

Over sommige zaken hebben ze het nog maar zelden. Zoals over hun fouten uit het verleden. In de aanloop naar de Spelen van 2008 in Peking trainden ze veel te hard. "Dat we daar faalden, was achteraf gezien niet zo onlogisch."

Het werd de reden voor hun carrièreswitch. Bos ging de weg op, Veldt concentreerde zich op duuronderdelen als de ploegachtervolging en het omnium. "Mijn lichaam was minder geschikt voor al die krachttraining."

Hij doet het zware werk liever in het zadel. "Jezelf echt ongenadig hard afbeulen op de fiets, altijd maar beter proberen te worden. Zoals op trainingskamp, waar ik gewoon lomp hard, heel hard, getraind heb. Echt, dat zal ik over een tijdje misschien wel het meeste missen."

'Amsterdam was mijn favoriete zesdaagse, omdat ik elke avond thuis kon slapen'